

Leerrede over Handelingen 2: 1 t/m 4, uitgesproken op 1e Pinksterdag 9-06-1957
morgendienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 133: 1, 2 en 3
Lezen - De Wet des HEEREN
Handelingen 2: 1 t/m 21

Voorrede.

Wat wij zo-even zongen:

Ai ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't dat zonen
van 't zelfde huis, als broeders, samenwonen, ...

daarvan kunnen wij wel zeggen, dat het een wonderwerk der genade is, want door Adams bondsbreuk is alles ontwricht. Het eerste mensenpaar, Adam en Eva, kon krachtens de reinheid der schepping -- daar er geen zonden waren -- niet anders dan God op het hoogste liefhebben en elkander als zichzelf. Maar hoe zijn ze geworden door de zonde, en met hen, hun ganse nageslacht? Daarvan is te zeggen, dat door wat er in het paradijs geschied is, de liefde, de vrede, de eensgezindheid, de eendracht, als van de aarde gebannen zijn. Nu is het alleen de genade, die weer werkt wat uit de natuur niet meer kan, anders zou het geheel een uitgesloten zaak zijn. Is dat geen wonder der genade? Mij dunkt: ja!

Wat wij zongen is ook geheel toepasselijk op het feest dat wij vieren, Pinksterfeest. Immers, dan vieren wij gedachtenis dat het Gode behaagd heeft de kroon te plaatsen op het werk van Zijn Zoon. Want het is toch de Heilige Geest, Die dat nieuwe leven werkt, Die vernieuwt, heiligt, troost en leidt en van Wie Christus gezegd heeft: "Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen." Het is dan de Heilige Geest, Die volkomen alléén alles werkt.

Van de mens kan, daar deze verdorven is, onmogelijk iets goeds komen. De Schriftuur leert met nadruk, dat van de goddelozen alleen goddeloosheid komt. De Schrift spreekt dus niet hoog van een mens, zelfs in deze zin, dat hij gedaald is tot beneden het stomme vee. Want: "Een os kent zijn bezitter, en een ezel de krib zijns heren", maar wij kennen God niet, noch het recht van de HEERE, onze God. Alle kennis Gods is dan ook zuiver en geheel een werk van de derde Persoon, de Heilige Geest.

Nu wekt het Pinksterfeest allen die belangen hebben op, en stemt hen tot blijdschap. Want wat Gods liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. De Heilige Geest is niet een zekere, buitengewone kracht, maar een Goddelijk Persoon, ééns-wezens met de Vader en de Zoon, en werkt in onwederstandelijke kracht. Die Geest is niet tegen te werken of tegen te houden en door Hem wordt gewrocht wat de gedachten van Gods hart zijn.

Tekst.

Voor dit morgenuur vragen wij uw aandacht voor de eerste vier verzen uit het ons zo-even gelezen tweede hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen, waar Gods Woord aldus luidt:

1. *En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.*

2. *En er geschiedde haastelijk uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldige, gedreven wind, en vervulde het gehele huis waar zij zaten.*
3. *En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.*
4. *En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.*

Zingen - Psalm 118: 12

Leerrede.

Het Pinksterfeest is dat verheven feest, waarop de kroon geplaatst is op het werk van Christus. In de verzen die u zo-even werden voorgelezen, vinden wij:

1. Hoe de discipelen waren: "Eendrachtelijk bijeen."
2. Hoe Christus Zijn Woord bevestigde: "Gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, en: "Ik zende de belofte Mijns Vaders op u."
3. Onder welke tekenen dat geschiedde: "Een geweldige, gedreven wind", werd gehoord. "En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur."
4. De kracht die daarvan uitging: "Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken."

Laat ons een ogenblik bij deze vier zaken stilstaan.

Nadat Christus ten hemel was gevaren, zijn de discipelen gegaan naar Jeruzalem. Want dat had Christus hun geboden. Hij was heengegaan en had plaats genomen aan des Vaders rechterhand en zij waren hier wel als wezen achtergebleven, máár de band die er was tussen Christus en hen, had er geen schade van geleden dat Hij lichamelijk van hen heengegaan was. Zij waren daar dus, te Jeruzalem, in eendracht bijeen, gelijk wij lezen in het eerste hoofdstuk: biddend en smekend. Waaruit deden zij dat? Uit twee oorzaken: allereerst door de nameloze armoede waarin zij bij zichzelf waren en ten andere door de belofte des Heiligen Geestes.

Men zal misschien zeggen: ármoede? Maar, zij hadden toch drie jaren met Jezus omgegaan, zij hadden Hem toch leren kennen in de kracht van Zijn opstanding en waren toch getuigen geweest van Zijn hemelvaart, en dàn àrmoede? Jáá, armoede! Die mensen hadden grondig en zakelijk leren kennen, dat de gehele zaligheid in de Persoon van Jezus Christus lag. Hij was hun heil, hun vrede, hun leven, hun zaligheid.

En bij alle weldaden die zij hadden leren kennen, schoten zij er over met twee ledige handen en in zùlk een armoede, dat ze geheel vatbaar, geschikt en gevormd waren om te doen wat Jezus hun bevolen had: "Blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte." Dus de armoede en tegelijkertijd de belofte die er lag, dat ze de Heilige Geest zouden ontvangen, bonden hen in eendracht tezamen aan de troon der genade. Dáár moesten zij àlles, àlles van hebben.

Dat een ieder persoonlijk daar acht op geve, want, daar wij in de eerste Adam gevallen zijn, hebben wij het gehele beeld Gods verloren, bestaande in kennis, gerechtigheid en heiligheid. Daar dat verbond der werken verbroken is, heeft God een Nieuw Verbond opgericht in Zijn Zoon, Die door de apostel Paulus genoemd wordt de tweede Adam. In de eerste Adam heeft men dus alles verloren, maar nu hebben de discipelen die tweede Adam leren kennen. Hij is hun opkomst, hun heil.

Alle leven is in Hem. Wat Hij hun toebracht, dat hadden zij. Dat is heden ten dage nòg zo; wat Hij ons toebrengt, dat hebben wij. Als er geen toebrenging is, dan kan er wel wetenschap zijn van hetgeen er geweest is, maar dan hebben wij geen leven in onszelf, want het leven is in Jezus Christus. Wat blijft ons dan over? Om in onze armoede Hem aan te hangen. Dus uit het geloof te leven: Heere Jezus, Gij zijt het leven van mijn leven, Gij alleen zijt àlles!" Daarbuiten hebben wij niets.

Dus het waren die twee zaken, namelijk de armoede bij zichzelf en de rijkdom die er bij Hem was uit hetgeen Hij hun beloofd had, dat zij zó waren. Immers, Hij had gesproken: "Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden. Wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; ... Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen." Hij noemt de Heilige Geest ook: "De belofte Zijns Vaders", waardoor zij niet alleen verzekerd zouden worden van de Persoon van Christus en van Zijn Goddelijke liefde - hoe het in Zijn hart is - maar ook hoe het in het Vaderhart is. Daarom: "De belofte des Vaders."

Zij hier, op deze lage aarde, waar de troon des satans is, en die hemelse Majesteit in de derde hemel. Als we in onszelf zien, dan zouden wij zeggen: "Zo vèr van hier!" Maar de Heilige Geest zou hun verzekeren hoe de zaken bij Gòd, in het hemelhof, waren. Zij zijn in liefde en eendracht bij elkander. Hiervan lezen wij: "Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken." En het zal ook wel geweest zijn met lezen uit Gods Woord en met gezang.

Dan breekt die morgen aan van dat heuglijke Pinksterfeest. Om dat verheven oogstfeest -- zeven weken na het Pascha, de vijftigste dag -- te vieren, zijn van alle zijden mensen naar Jeruzalem gekomen. De apostel Paulus spreekt hiervan later tot Agrippa, dat het in geen hoek geschied is. Het was dus niet zó: "Oh ja, ik méén er wel eens wat van gehoord te hebben; ja, hoe zat dat ook alweer?" Neen! Want toen het de voorbereiding van het pascha was en Christus gekruisigd, gestorven en begraven was en na drie dagen was opgestaan, was geheel Jeruzalem ook vòl geweest. Ook toen was men van heinde en verre gekomen om het Pascha te vieren. En nu, op het Pinksterfeest zijn er weer van alle oorden mensen te Jeruzalem samen vergaderd, maar nu is het de tijd van het eeuwig welbehagen, dat de kroon op Christus' werk geplaatst zal worden, ten spijt van alle macht der hel.

Satan is in het paradijs zó te werk gegaan: toen Eva alleen was, is hij haar gaan bepraten door middel van de slang, net zolang totdat zij van de verboden vrucht nam en daarvan at. Daarna nam zij nog eens, voor de tweede keer, en gaf dat aan Adam. Wat was dat een láág, gemeen werk. Daarom wordt hij, Satan, genoemd; de vorst der duisternis.

Jezus Christus is een andere Vorst. Hij is de Vorst des hemels en zegt: "Ik ben het Licht der wereld." Hij is de tegenstelling van de vorst der duisternis. Waar Christus werkt, daar doet Hij het openbaar, in het licht.

Op het moment dat Christus gaat bevestigen, dat Hij een Koning is Die Zich aan Zijn Woord houdt, zijn de discipelen met een getal van omtrent honderdtwintig personen bijeen vergaderd. Immers, Hij heeft hun beloofd: "Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven", en: "Ik zende de belofte Mijns Vaders op u." Hij is te allen tijde een verrassend God. Ook hier geschiedt het plotseling, dat Hij bevestigt te zijn de Waarmaker van Zijn Woord. Van alle goede woorden, die Hij ooit gesproken heeft, heeft Hij nooit één woord ter aarde doen vallen.

Ziet, hoe de Koning Zijn belofte vervult, hoe Hij Zijn trouw bewijst. Er is een geluid als van een geweldige, gedreven wind, die het gehele huis gaat vervullen waar zij zaten. Een wind is wel te voelen, te horen, maar niet te zien.

Jezus had, toen Hij Zijn discipelen 's avonds, op die eerste goede dag bezocht, nadat Hij was opgestaan, op hen geblazen en gezegd: "Ontvangt de Heilige Geest." Gelijk Hij toen gesproken en op hen geblazen had, dus als een wind had gemaakt, bevestigt Hij hier Zijn Woord op een uitnemende wijze. Hier is een zodanig geblaas van Hem, dat het is als een grote stormwind, die heel het huis vervult waar zij zitten. Die wind bezette alles zodat er geen ledige plaats overbleef.

Wind is als door alles heendringend en van een geweldige kracht. Men mag spreken van windsterkte en die met een zeker getal aanduiden, maar uiteindelijk is wind een onberekenbare kracht, waardoor geschiedt wat men voor onmogelijk heeft gehouden. Denkt maar eens aan wat wij lezen in het boek Job, dat er een wind uit de woestijn kwam, die het huis, waarin zijn zonen en dochters waren, aan de vier hoeken stiet waardoor het tegelijk in puin viel. Wat gebeurt er niet door stormwinden? Soms worden er de grootste bomen door ontworteld of afgebroken alsof er de zaag doorheen gegaan is.

Hier zendt Christus de Heilige Geest onder het geluid van een geweldige, gedreven wind, dus als een onweerstaanbare kracht. Daarom wordt gezegd, dat de Heilige Geest werkt op een onwederstandelijke wijze. Alles moet er voor opzij. Is dat niet troostrijk? Christus noemt de Heilige Geest dan ook de Trooster.

Christus is eens-wezens met de Vader en de Heilige Geest en handelt op zulk een wijze, dat al de belanghebbenden: Zijn gemeente, alle ongelukkigen en ellendigen die op Hem zijn aangewezen, getroost kunnen worden uit Zijn handelingen, uit Zijn openbaring. Daar Christus die Geest heeft verworven en Hem onder zulke omstandigheden -- als een geweldige, gedreven wind -- zendt, kan dat tot troost zijn voor een ieder, al zegt men: "Als ik naar mezelf kijk, dan kan er van mij niets terecht komen, want je moest eens weten wie ik ben." Ja, dat kan wel zijn, máár kunnen wij op tegen onwederstandelijke kracht? Kan dat?

Toen Christus gestorven was, -- zo te zien een roemloos einde tussen twee moordenaars aan het kruis -- en begraven was, had het er alle schijn van dat Satan, waarvan staat dat hij de geweldhebber des doods is, overwinnaar was. Maar wat lezen wij dan van de Heilige Geest? Als het de derde dag is dat Christus in het graf ligt, dan is het de Heilige Geest Die Christus uit de doden opwekt, evengoed als wij lezen dat de Váder Hem heeft opgewekt, zowel als wij lezen dat Christus is opgestaan door Zijns Zelfs kracht.

Wat houdt dat in? Dat Christus' opstanding het werk is van God Drieëinig. Daar het dan de Heilige Geest is -- Die mede waarachtig God is met de Vader en met de Zoon -- Die Christus uit de dood heeft opgewekt en het dezelfde Geest is, Die in zondaarsharten werkt, al zijn wij dan nòg zo dood (daar zeiden wij de vorige week van: als Lazarus, die al vier dagen in het graf gelegen had en in staat van ontbinding was), dan is het maar een wenk des Geestes, als een klein geblaas en wèg is de dood, wèg zijn alle machten! Alles moet voor Hem wijken. Daarom is de uitstorting des Geestes zo'n heuglijk feest tot troost voor allen -- in wat voor omstandigheden men ook moge zijn -- die op Christus en de genade zijn aangewezen.

Zien wij onszelf tot alles onbekwaam? Dan hebben wij wat te doen. Want Jezus leert ons, dat God de Heilige Geest wil geven aan diegenen, die Hem zonder ophouden daarom bidden. Laat ons dan aan de troon bij God zijn. Heeft niet de kerk verhoring gekregen op dat profetisch gebed: "Ontwaak, noordenwind en kom, Gij zuidenwind! doorwaai mijn hof"? Dat is op het Pinksterfeest vervuld. Het gebed der kerk is vervuld. En zal God ons afwijzen als wij ons vernederen en ons onze staat van ellende onderwerpen, en die Geest inroepen, dat Hij in onwederstandelijke kracht ook in ons werke?

Ouders, je hebt je kinderen voor de doop gehouden. Als je nu ziet op de geest van deze tijd, op de geweldige zuigkracht van de wereld die zó machtig is waardoor je soms niet meer weet hoe

het aan moet komen en dat je daar niets in kunt wijzigen, roep God dan aan dat Hij door Zijn Geest werke. Want al zouden onze kinderen zo vijandig zijn als Saulus van Tarzen, welnu, hij is geveld op de weg naar Damascus. Als Gods Geest gaat werken, dan zullen zij er voor moeten vallen en naar God moeten gaan vragen.

Kunnen wij bij onszelf verandering teweegbrengen? Maar die Geest kàn dat wèl! Die Geest kan ons wel van onze plaats krijgen en in alle gebrek voorzien. Doch dan ligt er op ons pad: "Komt dan aan, o noorden- en zuidenwind!" Laat dan af van zelf te werken. Al ons werk van verbetering loopt uit op een groot fiasco. Neemt eens áán, dat gij een mens zijt die niet voor verbetering vatbaar zijt, die in zo'n verschrikkelijke staat is, dat ge geheel aangewezen zijt op de almachtige kracht van de derde Persoon, de Heilige Geest.

Christus heeft die Geest verworven om dat alles te kunnen uitwerken en heeft Hem op het Pinksterfeest uitgestort op een extra-ordinaire wijze. Maar Hij werkt nòg over de lengte en breedte der aarde door diezelfde Geest in zondaarsharten.

Dat die uitstorting op het Pinksterfeest geschiedde onder het geluid van een geweldige, gedreven wind, is opdat wij gesterkt en getroost zouden worden in onze armoede, in onze dood, in onze ontblootheid, in onze afhankelijkheid en zouden gaan verstaan: "Is het met Gods Geest zó gelegen, dat Hij als een stormwind is? Dan kan ook bij mij, al het mijne wat God in de weg staat, wel worden weggevaagd." Uit dit gehele tweede hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen verstaan wij, dat er niets voor die Geest kan standhouden.

Met nadruk staat er waar Hij vandaan kwam: uit de hemel. Daar was de oorsprong. Die wind kwam uit het zoele zuiden van het eeuwige welbehagen Gods. Komt de wind uit het noorden, dan buigt alles naar het zuiden. Komt hij uit het zuiden, dan gaat alles om naar het noorden. Maar deze wind komt uit de hemel, van bóven.

Hoe is het hier, op aarde, waar de troon des satans is? Hier staat alles tegen God en tegen Zijn Gezalfde op! "Waarom woeden de heidenen, en bedenken de volken ijdelheid?" Men is van God afgefallen en Satan raast hier. Maar die Geest, die van bóven komt, slaat alles tegen de aarde en gaat Zèlf heerschappij voeren. Dat is toch geen kleinigheid! "Ik zende de belofte Mijns Vaders", sprak Christus.

Had de Zone Gods niet in één ogenblik allen kunnen vernietigen: Pilatus, èn Kajafas èn alle leden van het Sanhedrin, allen die mede bewilligd hadden in Zijn kruisdood? Inderdaad. Doch wij lezen er niets van, dat, toen Christus aan het kruishout was gestorven, al Zijn vijanden gelijktijdig werden gedood en verdaan. Neen. Hij stierf, aan het kruis. Maar als er vijftig dagen verlopen zijn, dan kan de hel het niet tegenhouden, dat er door de straten van Jeruzalem mensen lopen die openlijk vertellen dat Kajafas, Pilatus, Heródes, de leden ven het Sanhedrin, de rechtzinnigen en de vrijzinnigen, allen tezamen moordenaars zijn, moordenaars van de Zoon van God!

Ja, zo handelt Christus. Hij laat àlles eerst geworden, maar als Hij door Zijn Geest komt, dan brengt Hij alles zó openbaar, dat zowel bij Pilatus, bij Kajafas, als bij alle andere leden van het Sanhedrin -- allen die een persoonlijkheid en schepselen Gods waren -- de verantwoordelijkheid gelegd wordt voor wat zij gedaan hebben. Zij worden zodanig uit het hemelhof aangesproken, dat, als ze verloren gaan, zij om hun eigen schuld verloren gaan. Zo bewijst Christus, dat Zijn Naam Vredevorst is! Hij wil vrede maken en vrede werken, en dat met behoud van Gods eer, waarbij de zondaar ten diepste vernederd wordt.

Christus komt niets glad te praten. Het is niet zo gesteld, dat Hij de Heilige Geest zendt en dat de mensen dan een streep kunnen zetten onder heel de rekening: "Dat is nu allemaal voorbij. Wij gaan nu aan een nieuw leven beginnen." Neen, neen! Helemaal niet. Zo is het werk des Geestes niet.

Christus heeft zodanig met de discipelen gehandeld, dat zij hun einde gevonden hebben onder het recht van God, en niets anders overgehouden hebben dan Hem alleen. Zij zijn geheel ledig en kunnen nu vervuld worden door die Geest. Daarom zendt Hij de belofte Zijns Vaders. Christus gaat door die Geest werken en Hij gebruikt die mensen als instrumenten. Wonderlijk werk!

Een wonderlijk werk? Ja, men heeft Christus, om zo te spreken, het zwijgen opgelegd door Hem aan het kruis te nagelen. Maar Christus spreekt altijd het laatste woord, ook hier! Hij zendt Zijn Geest en spreekt door Zijn discipelen. Daar is niets tegen te doen.

O, verheven woord voor allen die belangen hebben bij hetgeen Christus gezegd heeft: "Ik zende de belofte Mijns Vaders." De Heilige Geest heeft doen optekenen dat zij in die stad bij elkander geweest zijn in gebed en smeking en heeft door de eeuwen heen ook voor ons bewaard op welke wijze zij ontvangen hebben wat Hij beloofd had, en hoe Hij de discipelen in hun armoede beantwoord heeft.

Wij hebben dan gelezen dat er niet alleen een stormwind werd gehoord, maar er werden tevens verdeelde tongen als van vuur gezien en die zaten op een iegelijk van hen. Wind blaast het vuur aan en vuur verteert alles wat geen delfstof is. Die mensen krijgen zó'n deel des Geestes, dat er als een teken daarvan, een vlam op hun hoofden is, ten bewijze dat door die leer vernietigd zal worden: alles wat niet strookt met de waarheid, alles wat niet in overeenstemming is met de leer van Christus, alles wat niet zijn oorsprong heeft in Gods Wezen. Daar is niets tegen te doen.

Wat er hier op dit benedenrond ook werkt, het is alles ijdelheid. Maar uiteindelijk zal openbaar worden, dat Christus het laatste woord spreekt. Christus is het Hoofd van Zijn gemeente en Zijn leer zal als Zijn leer uitblinken, wat hier al het geval is, en steeds meer openbaar zal worden, doch eenmaal, in die grote dag, volkómen openbaar zal worden: Hij zàl zegevieren.

In de Middeleeuwen was de leer der genade als te niet gegaan. Men zou zeggen dat het afgelopen was met de leer van Christus en van de apostelen. De goddeloosheid was zelfs zó groot geworden dat er handel gedreven werd met de zaligheid. Zelfs voor degenen, die reeds jaren geleden gestorven waren, kon men hun zaligheid "kopen" door geld te geven voor aflaten.

Toentertijd bevestigde Luther aan de slotkapel te Wittenberg de 95 stellingen, geenszins met de bedoeling om de wereld in opschudding te brengen, maar alleen om de geleerde wereld eens wat wakker te schudden om daar met elkander over te spreken. En dàt gebruikte God. Wat is er toen niet uit voortgekomen? In een oogwenk van tijd kwam de leer van de gekruiste Immanuël aan het licht, dat men alleen rechtvaardig kan worden door het geloof in Hem en dat de Koning de ganse zaligheid uitgewerkt heeft. Dàt was niet te keren.

Het is wel een verschrikkelijke tijd waarin wij leven, maar in zoverre wij belangen hebben bij Christus en Zijn Koninkrijk, toe, overdenkt en herdenkt dat de Heilige Geest toen als een stormwind kwam en dat er op de discipelen verdeelde tongen als van vuur waren. Laten wij ons daardoor laten troosten, dat wat Zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. Die Geest kan al de bolwerken des duivels te niet doen en alles verbranden wat geen delfstof is. Hij kan de zaken in het reine brengen. Maar temeer de grootheid van God en van Zijn Christus gaat uitblinken, handelend door die eeuwige Geest, temeer treedt ook op de voorgrond, dat wij dan aan de troon bij God moeten zijn in gebed, in smeking.

Dan nog tot besluit een weinig over de kracht van die Geest. Wij lezen: "En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken." Let goed op de samenhang van die woorden.

Wij lezen hier dus niet, dat de discipelen als volgt hebben gesproken: "Ja, je moet rekenen, wij zijn bekéérd. Wij hebben Christus leren kennen in de kracht van Zijn opstanding en wij weten dat Hij gezeten is aan des Vaders rechterhand. Nu hebben wij ook nog ontvangen de Heilige Geest. Wij zullen nu eens even aan het praten gaan om de boel rècht te gaan zetten!"

Neen, daar vinden wij hier níets van. Hier is niets aanwezig van mensen die aan het "rechtzetten" zijn. Hier handelt Christus, als Hoofd van Zijn gemeente, door Zijn Geest. Hij schenkt die Geest aan Zijn discipelen, waardoor zij gaan spreken met andere talen, zoals de Géést hun gaf uit te spreken. Zij zijn dus slechts de instrumenten waarvan de Heilige Geest Zich bedient. Alleen dáárdoor worden zij, onverwachts, op de voorgrond geplaatst. Zij treden niet uit eigen beweging op de voorgrond. Petrus zegt niet: "Hoewel ik slechts een visser ben, kan ik nu wel op het spreekgestoelte gaan staan, want ik heb nu de Geest om duizenden mensen aan te spreken." Welnee! Zo iets is niet in hun gedachten opgekomen. Zij zijn vervuld met de Heilige Geest waardoor zich niets anders openbaart dan de werking, de kracht van die Geest.

Wij moeten ons de apostelen niet voorstellen als flinke mensen die wel eens eventjes uit de weg konden. Neen! Wij moeten hen aanmerken als instrumenten des Heeren, waardoor Hij de Nieuw-Testamentische kerk heeft gegrondvest. Alles zuiver Geesteswerk! Al wat van een mens is, hoe goed ook bedoeld, pakt verkeerd uit.

Wat is er in de loop der eeuwen niet gebeurd in de kerk, ook hier in Nederland! Met de afscheiding zullen er genoeg geweest zijn, die het "goed" bedoelden. Já! Zo in deze zin: "Wij wéten het en wij moeten doen." Maar dat gaat niet! Wanneer in een gezin, met een vader en een moeder, de kinderen gaan zeggen: "Nu zullen wij de touwtjes eens in handen nemen", dat gáát toch niet, dan gaat het onherroepelijk fout. En toch is het hier in de kerk met de afscheiding zó gegaan. Men zou het zèlf wel eens in handen nemen. En ... het is op een groot fiasco uitgelopen. Hoe kon het ook anders, want Christus is het Hoofd van Zijn gemeente. Als de gemeente Hem, als Hoofd, aanhangt, dan doet Hij alles.

Toen Petrus in Kajafas' hof amper zijn mond opendeed, verraadde hij zichzelf aanstonds met zijn spraak, zodat er gezegd werd: "Gij zijt een Galiléër, ook uw spraak maakt u openbaar." Dan verloochent hij voor één dienstbode Christus. Maar nu is die man zó uitgeschud van alle eigen, zó uitgeledigd, dat er niets anders bij hem is dan Jezus, Jezus en Jezus alleen. Als Christus hem met die Geest gaat vervullen, dan betekent het niets om alle wereldtalen te spreken. Want Christus is het Hoofd der kerk, van héél de wereld, ook van alle talen. En daardoor geschiedt dàt en alleen dáárdoor kàn dat geschieden.

Zien wij wel, dat wij niet behoeven te wanhopen! Ons Hoofd is sterk genoeg. Hij heeft alle vermogen. Dan past het u en mij om bij Hem aan de deur te zijn. Wij zeiden reeds: wat Zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. Dat is toch zo'n vaste waarheid, die Hij te allen tijde zekerlijk zal bevestigen.

Zo heeft dan door de Heilige Geest een ieder de genadeleer kunnen vernemen. En het wordt nòg gehoord, want het geluid er van is doorgedaan tot aan de einden der aarde. Dat ook wij dan Jezus' stem horen:

... z' Ontsluit u 's hemels paarlen poorten,
opdat uw ingang zij met Hem.

Dat God door Zijn Geest, Die alleen alles in allen werkt, ook dit gesprokene heilige tot dat gewenste doel. Dat wij dan op de grootheid en de heerlijkheid er van zien en de gebondenen worden of nog meer bevestigd worden in de gebondenen te zijn aan Hem, om alles uit Zijn

genade te zoeken, ten spijt van alle macht der hel, maar tot prijs Zijner genade, die waardig is verheerlijkt te worden in alle eeuwigheid. Amen.

Slotzang. Psalm 99: 8

Geeft dan eeuwig' eer ...

Zegen.